

SÁNDOR IVÁN
A HETEDIK NAP

© *Sándor Iván*, 2018

Mathias bácsit a ködben már nem látom, a karja mintha lengene, integet, Jensen tartja a gyeplőt, gyorsítunk, légy türelmes, mondta Theresa néni, mélyen beszívod a levegőt, igazítod az ajkadat, nem kell sokat gyakorolnod, csak mindig nevetett, ez az uram mondása volt, mintha a furulyát fújnád, a furulyához az orromon veszem a levegőt, ezt nem tudtam mondani Theresa néninek, ültünk a kertben a kőpadon, a piros és sárga tulipánok hasonlóak voltak a kastélypark virágaihoz, Jensen elmondta, hogy amikor kisfiú volt, az apja megmutatta, hol vannak az agyban az emlékezést segítő idegek, ha egy kastély közelében halad a szekér, együtt látom azzal, amire emlékezem, ha mécsesláng lobban este, látom az égő függönyöket, mindig együtt, mindennap gyakoroltál, mikor játszani tanítottak a furulyán, kérdezte Theresa néni, láttam a zenészek ujjait, mikor bólintottam a kérdésre, jobb kéz az alsó lyukakon, bal a felsőkön, Jensen azt magyarázza a próbákon, hogy vannak érzések, amiket nem lehet szavakkal kifejezni, mutatja a tekintete változásait, a londoni próbán tanulta

Sebastian megjavította Theresa néninél az ajtózá-
rakat, Günther kapált a kertben, a Kövér a konyhán
segített, Stephan ugrott egy szaltót és szavalt, szívem
barátja, drága hölgy, dicsérjük jószágodat, senki nem
dicsérhet jobban, mi tesszük, amíg szívünk dobban,
Theresa néni nevetett, homlokon csókolta, le kellett
hozzá hajolnia, a Kutyát itt hagyhatnátok, mondta,
nem lennék egyedül, a Kutya már a szekéren ült Tho-
mas mellett. A Kövér maradt. Azt mondta, a kony-
hán több hasznát veszik, mint ha velünk jön, mind-
egyikünket megölelt, búcsúzott, sáros az út, az egész
világ iszaptenger, az új szekér, az ajándék ló bírja az
utat... mindig fázom

apám hívja a vendégeket a szomszéd kastélyokból.
Egyszer egy Választófejedelem is eljött. A legszebb
rózsaszín selyemruhámat kellett felvennem. Apám
mindig gyakoroltatta az asztali imához a pápait is, a
wittenbergait is. Mikor a Választófejedelmet vártuk,
ránk parancsolt, hogy a pápai imát mondjuk az asz-
talnál

koldus áll a kapuban, jelentették egy napon az ina-
sok. Elkergették, de hajthatatlan, be akar jönni, azt
mondja, nem koldus, hanem árus. Fekete kabátja a
bokájáig ér. Kaftán a neve, mondja anyám, a zsidók
ruhája. Megkérdezem, azért jött-e a kaftános, hogy a
zsidó imát is megtanítsa, azt is kell mondanom, nem
csak a pápait és a wittenbergait? Anyám nevet, nem

kell megtanulnod, de szépek, egyszer hallotta az egyiket, megjegyezte néhány sorát, nem csak az ismeretlen nyelven mondták, miben különbözik ez az éj a többi éjjelektől, ábrándos volt anyám tekintete, mikor mondta, mire emlékezhetett, milyen éjre, a tűzcsóvákat is éjjel hajították a kastélyra, Francesco már a ruhámat gombolta, kíváncsi voltam rá, milyen, ami következik, előző nap behívtam a szobámba az egyik szolgálólányt, domborodott a hasa, milyen volt, mondd el, parancsoltam olyan hangon, amilyen apámé volt, mikor az intézőt utasította, jaj, kisasszony, azt nem lehet, nem merem, de csak mondd! jaj, úgy szégyellem... mondd!... hát... először fáj, aztán jó volt

Thomasszal először Theresa néninél aludtam együtt. Ne félj, súgta, Sebastian kitanított, mire kell vigyázni

alacsonyan volt a szobám ablaka. Mikor a függönyök lángoltak, Francesco rám kiáltott, ugorj utánam, ne félj, elkaplak, elkapott. Feltápáskodtam. Már nem láttam. Futottam az erdő felé, mikor visszanéztem, az egyik torony leomlott

Thomas azt mondja, mindig olyan a tekintetem, mintha csodálkoznék azon, amit látok... amit hallok

minden reggel kilovagoltam. Mindig egyedül. Szerettem ülni a tengerparton. Apám elrendelte, hogy a hintóban kocsikázzunk, a díszruhás hajtó mögött volt

a helyem anyám mellett, nyakában a gyöngysor, amit
hosszú alkudozás után apám a kaftános embertől vett.
Nekem is egyet. Anyámé volt a nagyobb

Amszterdamban csiszoltam, mondta a kaftános,
ritkaság

nem vette le a fekete kalapját, apám rászólt
a törvényeink tiltják, hogy levegyem, Nagyuram
drága a lánc, mondta apám

nem adhatom olcsóbban, Nagyuram. Messziről
vándoroltam. A szállások... az élelem... tíz százalé-
kot engedhetek

nem féltél, hogy az úton kirabolnak?

félttem, Nagyuram. Mindig így volt... így lesz... a
félelem velünk marad

húsz százalék

a családom, Nagyuram

tizenöt százalék... mutass még egy nyakláncot,
kisebbet

a kaftános keresgél a zsákjában

régi a zsákod... már szakadozik

apámé volt... azt mondta, talán a nagyapámé...
lehet, hogy még régebbi, valamelyik rabbi őse, talán
a híresé... úgy hallottam, Maimonidész volt a neve

rám mosolygott, mintha ismerőse lennék

itt van egy kisebb, Nagyuram

a nyakamba akasztotta

fele az ára, mint a nagyobbaknak

tizenöt százalék

tizenhárom, ha mind a kettőt megveszi, Nagyuram

az ajtónál visszafordult

nem mondtam igazat

tudtam, mondta apám, a tekinteted elárulta, hogy hazudsz

nem hazugság volt, Nagyuram, csak igazság sem volt. Maimonidész nem volt az ősünk, de a mi családkban a régi bölcseket mindig ősöknek tekintettük. Hosszú az út, Nagyuram, az igaz és a hamis között, ide-oda járkálunk rajta

ha megállunk, Stephan szaltókat ugrik. Azt mondja, gyakorolnia kell, hogy ne merevedjenek el az izmai. Én is gyakorolok. Szívom, fújom a levegőt. Négyéves voltam, mikor anyám mosakodni tanított. Levetkőztem

nedves ruhával előbb az arcodat, aztán a nyakadat, a válladat, a karodat, mondta, ő is levetkőzött, mutatva magán, hogy csináljam

ha nagy leszek, én is ilyen leszek, mint te?

ilyen, lehet, hogy szebb

az arcom is?

az is

mi még?

nevetett

majd ha nagyobb leszel, arról is

ha megszállunk a fogadóknban, a fiúk természetnek veszik, hogy Thomasszal alszom. Jensen elmondja, hogy kapott Mathias bácsitól görögből fordított könyvet. Van benne egy történet, mondja, egy királyról, aki felismeri, mit ismer fel, kérdezi Günther,

nem értem még jól, mondja Jensen, el kell újra olvasnom, azt hiszem, azt ismeri fel, hogy mibe löki a sors az embert, elolvasom újra, talán eljátszhatjuk, sokféle dallamot kell fújni, mondja nekem, apám mind a két nyakláncot megvásárolta a kaftános embertől, ha vendégek jöttek, a nyakunkba akasztottuk. Apám dicselkedett a porcelánkészletével, volt egy kancsó, magyarázta, hogy a Ming-korszakból való. A vendégek ámultak. Minden reggel parancsokat adott az Intézőnek. Keveslik a juttatást, az élelmet, jelentette az Intéző. Örüljenek annak, amit kapnak, dolgozzanak többet, kiáltotta apám. Elvándorolnak oda, ahol jobban járnak, mondta az Intéző, kevesen maradnak aratásra. Majd jönnek helyettük mások, ne lázadozzanak, legyintett apám

kijártam az erdőbe. Hallgattam a madárhangokat. Sokféle volt. Csitivelés, káromlás, kopogtatás, vijjogás, huhogás, utánoztam a furulyával, mintha válaszolnék nekik. Ösvény vezetett a tengerpartra. A hullámok zenéjét is szerettem a furulyával utánozni, Thomas elmeséli, hogyan találkozott a Kutyaival, a Kutya közben Thomashoz bújik. Thomas megkérdezi, hogy amikor az apja megmutatta Jensennek az emlékezőt segítő idegeket, mondott-e az állatokról is valamit... tudhat egy kutya emlékezni?... apám tiltotta az erdőt is, a tengerpartot is, osontam, hogy meg ne lásson a parton volt egy kis kápolna. Azt beszélték, régebbi, mint a kastélyunk. Roskadozott. Az ajtaja mindig nyitva volt, de nem mertem bemenni. Apám azt mondta, a szerzetes, aki ott él, maga az ördög szerzetes is, ördög is?

ördögi tanokat hirdetnek, szédítik az embereket
viharos volt a tenger
kiültem a gátra. Utánoztam a furulyaszóval a hullámok hangját. Villámcsapás fényénél megláttam a szerzetest a kápolna ajtajában. Intett. Óvatosan közeledtem. A csuklyája eltakarta a szemét. Mintha nagyon messziről érkezett volna a szava
minden lélek egy hang... amire nincsenek szavaid... elmondhatod a furulyaszóval
kézen fogott, bevezetett
mint egy sötét barlang, olyan volt a szoba. Mécsesfény. Nem láttam a falon keresztet. Apám ezért tiltott, gondoltam
félsz?
féltem, hallgattam
egyformák vagyunk az Úr előtt. Ránk bízta, hogy igazságot tegyünk
mifélett?
eljön az ítélet napja

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.

www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 136. esztendejében, 2018-ban
Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja
Felelős vezető: Erdős Tamás vezérigazgató
Telefon: 66/887-400
<http://www.gyomaikner.hu>
E-mail: knernyomda@gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Dávid Anna
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Korrektor Zöldhegyi Sarolta
A borító Carl Blechen festményének
felhasználásával készült
A kötetet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 8908
Jenson betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 3674 7